

Bůh naděje kéž vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, abyste se rozhojňovali v naději mocí Ducha svatého. (Římanům 15,13)

Milí bratři a sestry,

minulý rok jsem tímto biblickým citátem svůj dopis končil, letos jím začínám. Nevím, jak se v životě každého z vás toto Pavlovo potažmo mé přání vyplnilo, ale radost, pokoj a naději jsme potřebovali všichni a nepochybuji o tom, že je budeme potřebovat i tento rok.

Na přelomu starého a nového roku hodnotíme a pro mne osobně byl uplynulý rok v něčem bilanční. Byl to třicátý pátý rok mé služby staršího sboru a třicátý rok, co jsem odešel ze svého civilního zaměstnání pracovat do církve, nejprve do KMS a později do sboru. Byla to pro mne speciální příležitost k vděčnosti za to, co mne Bůh dal a jak jsem mohl být přítomen u toho, co ve své svrchovanosti dělal. Prožíval jsem i vděčnost za vás.

Minulý rok jsem připomínal, že jedním z obrazů církve je rodina. Mohli jsme si opět vyzkoušet, nakolik to platí o nás. Přestože jsme se uplynulý rok mohli vídat častěji než v roce předchozím, nebyl to zdaleka „běžný“ rok. Prvních pět měsíců jsme žili v izolaci, omezení nás provázela po celý rok a do toho nového vstupujeme s omezeními a nejistotou, jak se bude situace vyvíjet. Ani v rodině nikdy předem nevíme, co nás čeká, kdo bude potřebovat jakou pomoc a jak se bude komu dařit. Co je ovšem ve zdravé rodině jisté, je vědomí, že jednomu na druhém záleží a že v případě potřeby si vzájemně pomohou. To by mělo platit i pro náš sbor a jsem rád, že jsem mohl být svědkem situací, kde to platilo. To ovšem neznamená, že nemáme kam růst. Naše sborová rodina má v zájmu jeden o druhého ještě rezervy a mám naději, že v tomto roce uděláme i v této oblasti krok kupředu. A nejen v zájmu jeden o druhého v rámci sboru, ale i v zájmu o lidi, kteří zatím do Boží rodiny nepatří a nevědí, jak moc je Bůh miluje a jak po nich touží.

Opět se ukázala důležitost skupinek, resp. jim odpovídajícího společenství. V našem relativně velkém sboru se těžko můžeme znát všichni, a zvláště v době omezené možnosti se setkávat se ukázala potřeba blízkého vztahu s konkrétními sourozenci výrazněji než před pandemií. Pokud nemáš skupinku, nemáš místo, kde se můžeš osobně sdílet, dávat i přijímat podporu, přeji ti, abys takové místo v letošním roce našel.

V roce 2015 jsem přišel s návrhem, aby každý člen sboru přečetl Bibli alespoň jednou za tři roky. (Nebo poslechl audio nahrávku, protože znám lidi, pro které je poslech užitečnější než čtení). Nevím, kdo všechno výzvu přijal. Tato výzva se netýkala jen let 2015–2017, ale trvá. Vztah k Božímu slovu a tedy pravdě, kterou nám Bůh zjevuje o sobě, o nás i o světě, rozhoduje o tom, jakým směrem se v životě vydáváme. Kéž je Boží slovo určující pro naše osobní životy i pro sborový život nejen v tomto začínajícím roce.

Pavel na verš z úvodu dopisu navázal: ***Sám jsem o vás, moji bratři, přesvědčen, že i vy jste plni dobroty, naplnění veškerým poznáním, a že jste schopni se i navzájem napomínat*** (v originále to slovo znamená i povzbuzovat).

Pavel psal sboru, kde mnohé osobně neznal. Já při velikosti sboru už některé z vás znám jen povrchně. Přesto si troufám vyjádřit stejnou naději: Že jste plni dobroty, máte potřebné poznání k následování Pána, a že jste schopni se vzájemně povzbuzovat v tom, k čemu nás Pán povolává. Jsem vděčný za každého, u koho vidím rozhodné následování Pána a kdo mne osobně konkrétně povzbudil v tom, abych Pána následoval rozhodněji.

Přeji nám všem, aby se oba citáty z Pavlova dopisu sboru v Římě v tomto roce naplňovaly v našich životech. Budme Pánu věrni bez ohledu na to, co nás letos čeká. Protože on je dobrý Bůh, kterému záleží na každém z nás a který s námi má dobrý plán.

Přeji požehnaný rok 2022 v Boží blízkosti. Kéž vstoupíte ve víře do všech dobrých skutků, které pro vás Bůh připravil.

V Praze 1. 1. 2022

Lubomír Ondráček